

ממתק לשובת

זמני השבת

ירושלים תל-אביב חיפה באר-שבע
7:17 7:09 7:16 7:01
8:20 8:22 8:21 8:18

גִּנְבָה מִשְׁתַּלְמֶת

תל-אביב-יפו
Tel-Aviv-Yaffo
P.P. - שולח -
67' ש

תקציר: רב העיר קולומביה שפאוקראינה, רבי הלל ליבטנשטיין, פגלה בליל שבת את הפמוטים נעלמים מול עיניו.

במסתרי הגימיה

מאת עוזי קפלון

אולי תבגס פנימה, נשוחח קצת, אגיד לך סעודת שבת חפה...

אין צורך! שיהיה לך שבת שלום!

הודי! קר! כל מה שלקחת הוא הפקר גמור... שלא תבטל חלילה בגנבה!

נחמד מצדך, אבל בשבילי זה באמת לא כשונה...

מה הקולות ששמעתי? באן פקדס?

הכל בסדר, מוטב שנדבר על זה פה... לאחר השבת...

נהנים עם איצי

הו, מצאתי בספר את התשובה לשאלה...

יופני היקר

לפני כמה ימים המורה בקש מאתנו להכין אסף פרושים מעניינים על קבלת התורה.

השקעתי, פתחתי ספרים, והכנתי דף מלא וגדוש.

היום, בסיום יום הלמודים, אפרים הסתכל על הדף שלי בקנאה ואמר שהוא לא הספיק להכין כלום, וזה ממש חבל. כי סבא שלו יתארח אצלם בחג, והוא ממש ינהה לשמע את הנכד שלו אומר דברים יפים.

ואז, אפרים בקש שאאתן לו את הדף שלי ליום אחד. חששתי, אני מכיר את אפרים, ויודע שעלול לקרות לדף כל מיני דברים...

אבל בינתיים החברים לחצו עלי: תן לו! מה אכפת לך?!

פניתי ליעקב, חבר אחראי שלחץ עלי יותר מכלם, ושאלתי אותו: אתה מוכן להיות 'ערב' שהדף הזה חוזר אלי בשלמותו? מוכן להיות האחראי?

יעקב הסכים מיד.

בשעור שהיה מיד אחר כך, המורה ספר לנו שלקראת קבלת התורה, השם חפש 'ערבים טובים' שישגיחו שעים ישראל ישארו לנצח קשורים לתורה. לבסוף, השם בחר בילדי ישראל הטהורים, להיות ה'ערבים'.

המורה לא היה צריך לתת הרבה דגמאות כדי שנבין מהי ערבות. כלם פשוט הסתכלו על יעקב וחיכו...

אני מאחל לעצמי, להיות 'ערב' מצלח וללמד תורה בחשק.

קבלת התורה בשוכחה ובפנימיות

אלי

נא לשמור על קדושת הגיליון

עריכה: ד. גרנמן
ניקוד ועיצוב: פרלשטיין אירוס: רפי דרוק
משתתפים: מ' הרשקוביץ, עוזי קפלון

להזמנות:
073-2480711

יוצא לאור על-ידי: המרכז לעזרי שלוחות
ת"ד 100 כפר חב"ד 6084000 • טל' 03-3731777 • פקס' 03-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il

לנו זמן! חייבים לצאת מיד, עוד מעט יספיקו שני החצופים הקטנים להמלט אל מחוץ לחומה. בני מות הם! עלה קולו.

תקציר: תכנית הארגון קורמת עור וגידים. הרומאים מעבירה השני של החומה, כבר עמדו מוכנים עם הכבשה, מצפים בכליון עינים לזהב. מהעבר הפנימי, גדעון ומונבו מחשחלים בחשאי אל הארגון...

75 עמרי יוצא לציד..

מנגד נשמע קולו של האב. "אתה בטוח שהבנת נכון, עמרי? אני מספק מאוד. וכי מי יעלה על דעתו רעיון מטורף ומסכן שפנה? הן תדע כי אם יסתבר כי אף לחנם הטרחת פלגה שלמה אל החומות והפרעת לי את מנוחת הצהרים, ענוש תענש בענש קשה!".

"במו שתי אזני אלה", הצהיר עמרי הנרגש, "שמעתי את התכנית של הרקינס זה. הם הולכים לקנות כבש מן הרומאים תמורת זהב בארגון, אבל למעשה, בתוך הארגון, הם הולכים גם להבריח את שני אויבנו הקטנים, את גדעון ומנשה. הרשני, אדוני, ואצא לתפס אותם, בטרם יעברו את החומה!".

"לו יהי כדבריה, עמרי. רק אציץ רגע ואראה, מה עם אצבון בני הסורר... עלינו להיות בטוחים כי ישן הוא!" ואצבון המבהל עד עמקי נשמתו, מהר להדק את שמורות עיניו זו אל זו ונסה לנשם בקצב אחיד ורגוע...

הוא שמע את הדלת נפתחת ואחר נסגרת. ובכן, הוא עבר את המבחן בשלום. מן המסדרון נשמע האב: "אם אמת בדבריה, עמרי, אזי אסור לאבד זמן! קחה עמך ארבעה שולפי חרב וחנית, וחוושה אל החומה", פקד. "אני הולך לאכל. עד שאסים, תהיה כבר חזרה ותודיע לי מה היה. לך!".

ברגע שנטרקה דלת הבית, אות כי עזב עמרי את המקום, זנק אצבון ממטתו ורץ אל החלון. מעולם לא העלה בדעתו שיעז לקפץ מן החלון הזה, גבה שתי קומות. עכשו, לא היה לו ספק כי קופץ הוא. חיי חבריו תלויים עכשו באמץ לבו; הוא לא יאכזב!

בנשימה עצורה ובלב הומה נפרדו החברים אלו מאלו. גדעון ומונבו נתנו מבט אחרון בחבריהם הטובים, במלמד האהוב, בירושלים שלהם.. ואז סגר רב הרקינס בחבטה את מכסה הארגון ונעלו היטב. אור לא חסר להם בפנים. ידעיה הנגר חשב על כך מראש והתקין חרים משני צדי הארגון.

רק חבר אחד חסר בטקס הפרדה. אצבון ישוב היה באותה עת על משתו בחדרו בביתו הגדול, עצוב וכועס. לא די שנאלץ להעדר מן היציאה הכתתית המרתקת, אלא גם אבא, העניק לו היום קבלת פנים מוזרה. "נראה אתה לי עוף, אצבון!", קבע אבא ברגע שראהו נכנס הביתה. "לא פלא הוא", גחך האב, "שהרי התורה מתשת כוחו של אדם.. שמעני היטב בן! עליך להכנס עכשו לנוח במטתך. עליך לישון ולאגר כוח כ... כי אולי תצטרך אמא את עזרתך..." סיים האב ולאצבון נראה היה, משום מה, כי סבה אחרת לדבר. אביו אינו מעניין שישתובב מחוץ לחדרו וישמע דברים שאסור לו לשמע...

אבל אצבון עשה כדבר אביו. הוא נכנס למשתו, התכסה בשמיכה ועצם את עיניו. האם יצליחו חברי לעבר את גבול ירושלים בשלום? תהה בלבו. ואם יצליחו, האם אכן ירשו להם הרומאים לחבר לרבן יוחנן, או שמא, חלילה, יקחום בשביה... דאג. האם אראה אותם שוב אי פעם, חשב פתאום. יתכן מאוד שלא, הסיק הגיונית וחש צביטת געגוע בלבו, ואז החזירו רחש קל אל מציאות ההנה. קול מהומה שקטה עלה מן המסדרון. הוא שמע את עמרי לוחש: "אין

קוראים בענין

צופה לעתיד

התרגשות רבה גביתו של היהודי הכפרי. מעולם לא חלם שיזכה לבקורו של הבעל-שם טוב באכסניו. בהיותו עני מרוד לא התאפשר לו מעולם לנדד למרחקים כדי לראות את הצדיק שאורו הפציע בשמי היהדות ושמו התפרסם בכל המדינות.

עברו כמה שנים מאז חקר היהודי את האכסניה מאת אדון הכפר. זו היתה אכסניה עזובה ולא היה מי שחפץ לחכרה, מפני מעוט האורחים הבאים לכפר. אך הוא קנה שבכל זאת יצליח להתפרנס ממנה. האדון העניק לו תנאי שכירות טובים, ואף הלוואה גדולה לקניית משקאות.

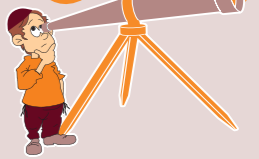
אך השנים שחלפו לא היטיבו עמו. הפרנסה היתה מצמצמת ביותר. לעתים קרובות היתה האכסניה ריקה. עם זה לא עזב החסיד את בטחונו בהשם הן ומפרנס לכל, והוסיף לעבד את השם בשמחה ובתמימות.

עתה, בבוא הבעל-שם טוב אליו עם כמה מתלמידיו, שמח הכפרי מאוד, וטרח להכין בעבורם סעודה ראויה.

אך פתאום פנה אליו הצדיק ובקש: "קפסת הטבק שלי נפלה בינך, לא הרחק מאן. האם תואיל לצאת לחפשה בעבורי?"

מהר היהודי למלא את הבקשה, נטל את סוסו ויצא אל היער. בעודו הולך ומחפש הגיע

דמות מהפרשה

גלעדי סופר

השעה היתה כבר מאחרת בערב, כשאבא הגיע לחדר שלי.

"גלעדי, אנחנו צריכים כבר לכבות את האור!", אמר. "מה אתה עושה שם כל כך הרבה זמן?"

"סופר!", אמרתי לו.

"התחלת לכתב ספורים?", חידק אבא. "או שאתה מתכוון לסופר סת"ם, ואתה מתאמן בכתיבת האותיות?"

"לא", חיקתי גם אני וזזתי כדי שאבא יוכל לראות את אסף הגוגואים הענק שלי, גלעיני המשמש שספרתי קצת ומספרם כבר הגיע למאה שמונים ותשע! ועוד יש במקרר כמה משמשים נוספים, אותם נאכל כנראה מחר.

"אני לא מבין", קמט אבא את מצחו. "אתמול ספרת אותם, וגם שלשום... למה צריך עוד פעם?"

חשבתי קצת. "בגלל שהם יקרים לי!", אמרתי בסוף. "לכן אני נהנה לספר אותם כל פעם מחדש!"

"יפה מאוד", אורו פניו של אבא. "מאותה סבה, השם סופר את עם ישראל בכל שעה. הוא מנה אותם כשיצאו ממצרים, הוא מנה אותם אפילו אחרי חטא העגל, והוא מנה אותם לקראת השראת השכינה במשכן – כמו שמספר בפרשה שלנו..."

מגלים עולם

בעקבות החשיבות של החטה בחייו של האדם, היה קשר אמיץ בין עונות השנה לבין כל שרשרת הפעולות שאותן היה צריך האפר לבצע עד אשר תהיה הפת מנחת על שלחנו. את זאת אנו לומדים גם מהתורה – קצירת העמר המתחילה במוצאי היום הראשון של פסח ('ספירת העמר') ומסתיימת בחג השבועות, וכמוכן, חג האסיף שהוא חג סכות שבו אוספים את התבואה.

גם לוח השנה העברי היה מתאם לעונות השנה. ומכיון שפסח היה צריך לצאת בגמר הבשלת השעורים, היה לעתים צורך לעבר את השנה ולהוסיף שלושים יום.

בארץ ישראל תמיד היתה החטה גדול נפוץ, ויש אומרים שמכאן נפוצה החטה לכל העולם. במשפחת הדגנים קימים מינים נוספים כמו תירס, שבלת-שועל, שעורה, שיפון ועוד. אך החטה חשובה מכלם...

לאזניו קול אדם הזועק לעזרה. הוא החל לצעד בעקבות הקול, ולעיניו נגלתה מרכבה הדורה, ורתומה לסוסים אבירים, שגלגליה שקעו בבץ. בתוכה ישב אדון צעיר, ולא פסק מלהודות לכפרי שגשלח אליו משמים. היהודי קשר את סוסו אל המרכבה, ולאחר כמה נסיונות הצליחה המרכבה להחלץ מן הבץ.

שאל הכפרי את האיש לשמו, והוא ענה כי הוא נסיד פלוני. התברר כי מהבקר הוא תקוע בינך, ללא מזון ובגדים מתאימים. הקר העז חדר לעצמותיו. הוא נענה בשמחה להזמנת החסיד לבוא לביתו, לאכל ולהתחמם, בטרם ישוב אל אחזתו.

בהגיע הכפרי עם הנסיד לאכסניה רמז לו הבעל-שם טוב כי יגיש לפני הנסיד את הסעודה שהכין בעבורם. לאחר מכן אמר הצדיק לכפרי כי אם ירצה הנסיד לשלם לו בעד הטובה שעשה עמו, יסרב לקבל ממנו כל תגמול.

הנסיד אכל ושכב לנוח, ובבקר קם מאושש ופנה ללכת. הוא הוציא מארנקו אלפים רובל כסף ומסרם למארחו לאות תודה. אך הכפרי זכר את דברי הבעל-שם טוב וסרב לקבל את הכסף.

"שמא תרצה יותר", שאלתה הנסיד והציע עשרת-אלפים רובל כסף, אך הכפרי חזר ואמר כי לא יקח ממנו פרוטה. ואז קרא הנסיד כי יתן לו מאה אלף רובל כסף, ובלבד שיוכל לגמול לו בעבור החסד שעשה עמו.

בשמעו סכום אדיר כזה לא ידע הכפרי את נפשו ובקש לצאת לרגע מן החדר. הוא מהר

אל רבו ושאל כיצד לנהג. "הלוא אמרתי לך שלא תקח ממנו פרוטה", השיב הבעל-שם טוב. חזר הכפרי אל הנסיד ואמר בנחרצות: "עשיתי את המעשה שלא לשם קבלת גמול, ולא אטל ממך כסף".

הנסיד לא הסתיר את התפעלותו מישרו של היהודי, ובקש לרשם את שמו ושם משפחתו, כדי שישאר אצלו לזכרון.

כשספר זאת היהודי לבעל-שם טוב עלתה הבעת קורת-רוח על פניו. הוא ברח את הכפרי כי מהיום והלאה יאיר מזלו ויעלה מעלה מעלה, ונסע לדרך.

כשנסע הבעל-שם טוב הביעה אשת הכפרי את אכזבתה הגדולה: "הנה טרחנו לארח את הצדיק הזה, ומה הועיל לנו? ותרנו על סכום כסף אדיר שהיה יכול להעשיר אותנו, ונשארו בחסר כל". הכפרי לא ענה דבר, אך לבו היה שלם ובטחונו בדברי הבעל-שם טוב לא עזבו.

עברו הימים ופתאום הסתמן שנוי במצבם הכלכלי של בני-הזוג. יותר ויותר אורחים עברו בכפר, התאכסנו באכסניה ושלמו בעין יפה. כעבר זמן הצליח הכפרי להחזיר לאדון

את כל ההלוואה. ברבות הימים אף הרחיבו ושפצו את האכסניה, והיא נעשתה מבקשת מאוד באזור. ברכתו של הבעל-שם טוב התקיימה במלואה.

חלפו שנים. יום אחד התארחו באכסניה שני סוחרים לא-יהודים. בלילה פרצה ביניהם תגרה, והאחד קם על חברו ורצחו. כדי לחפות על מעשהו רץ הרוצח למשטרה וטען כי בבקר מצא את חברו הרג, וככל הנראה היהודי עשה את הדבר, בנסיון לשדד את כספו של הסוחר.

מצבו של הכפרי היה בכירע. הוא נאסר מיד, וכעבר זמן קצר נגזר דינו למוות. בצוע גזר-הדין היה זקוק לחתימת המושל.

כשהצג שמו של הכפרי לפני המושל, הבזיק זכרון חד במחשבתו. זה היה הנסיד שהכפרי הציל בינך והביאו לאכסניתו, בלי שירצה לקבל ממנו תגמול כלשהו. מיד בקש להביא לפניו את היהודי. בברכים כושלות התייבב הכפרי לפניו. המושל הכירו מיד, ובמעמד שרים ונכבדים ספר כיצד הצילו הכפרי מהבצה. לאחר מכן פנה אל הסובבים אותו ושאל: "היהודי הזה ותר על סכום כסף עצום, כדי שלא לקבל גמול על מעשה טוב שעשה. האם אפשר להאמין כי יהיה מסוגל לרצח נפש בעבור בצע כסף?"

כל הנוכחים הסכימו עם המושל, ואז הורה המושל לחקר היטב את הסוחר השני. בחקירתו נשבר הסוחר, הודה על מעשיו, ונתלה בחוצות. ואלו היהודי שלח לביתו בכבוד גדול, והמושל אף הורה לפצותו בעין יפה על כל הסבל שנגרם לו. אורזו התברר מה חזה הבעל-שם טוב בעיניו הטהורות שנים רבות קדם לכן.

מחכימים ונהנים

ולמדתם אותם

הרב חיים זוננפלד נהל מערכה בירושלים נגד הורים ששלחו את ילדיהם לבתי-ספר לא-דתיים. פעם זמן אליו לשיחה יהודי שהוא עצמו היה שומר מצוות וירא-שמים, אבל רשם את ילדיו לבית-ספר לא-דתי. טען האיש לפני הרב שהוא רוצה כי בנו ילמד מקצוע ויוכל להתפרנס בכבוד. הרב נסה להסביר לו כי כל השקולים הללו צריכים להדחות הצדקה, כאשר מדבר בבית-ספר המנתק את הילד מאמונה ומשמירת התורה.

כשהרב ראה כי הסבריו אינם משכנעים את האיש, אמר לו: "אם-כן, עליך לדעת כי יהיה אסור לך לקרא קריאת שמע!". נבהל האיש ושאל: "למה?". השיב הרב: "משום שאתה מעיד עדות שקר בעצמך. אתה אומר 'ולמדתם אותם את בניכם לדבר בם', ועושה ההפך".

בבית משפחת גאולה

שרי: אני לא מבינה, בימות הפיטוח, השם ממש יתגלה בעולם?? קשה לי לדמין את זה!

צביקה: מפליא לחשוב לשיש פשוטו שאת לא מצליחה לדמין!

אמא: זה דווקא מאוד הגיוני שיהיה לנו קשה לתאר לעצמנו דבר שעוד לא ראינו.

שרי: בעצם, התגלות שול השם בעולם כבר היתה. ויש לנו אפילו תאור פדיק איך ואיפה, וגם כיה האנשים הרגישו שם.

פיני: באמת? תספרי לי...

צביקה: שרי מתבוננת לפתן תורה... השם התגלה אז בעולם, ובלם הרגישו ממש איך בביד השם מלא את העולם.

פיני: הבדל שולא הייתי שם!

ציפי: גם אני רוצה!

אבא: פיני, אתה היית שם, וגם את ציפי. הנשמות שול בלנו היו בהר סיני. ובעזרת השם בקרוב ממש נזכה לראות את התגלות השם בעולם, גם עם העינים הגשמיים שלנו, בגאולה השלמה.